

Graag wil ik een geweldige ervaring met jullie delen, namelijk onze reis naar Indonesië, waar we op één van de vele, vele eilanden verbleven, West Timor.

Enkelen van jullie weten dat ik secretaris ben van de stichting **Yasap** en deze naam betekent: **Solidair met kinderen en vrouwen.**(op West Timor)

Vier jaar geleden werd ik hiervoor gevraagd door Brecht Gerbrandy, die een heel aantal jaren werkte als docente voor Kerkinactie aan de universiteit van Kupang, de hoofdstad van W.Timor. Daarna reisde ze door de dorpen in de omgeving en zag hóeveel kinderen ondervoed waren, niet naar school gingen en hoe weinig kansen er vooral voor meisjes waren/zijn.

Met vrienden uit de plaatselijke bevolking richtte ze een kindertehuis op en een kleuterschool op hetzelfde terrein. In het kindertehuis wonen vooral meisjes vanaf de kleuterleeftijd tot ongeveer twintig jaar. Soms zijn beide ouders overleden, maar ook komt het voor dat de ouders niet bij machte zijn hun (vele) kindermonden te voeden, laat staan dat er geld is om ze naar school te laten gaan. Bij ons kunnen we in noodgevallen een beroep doen op de sociale voorzieningen, maar dit is in Indonesië niet het geval.

De jongste kinderen gaan naar de kleuterschool en de grotere kinderen lopen ongeveer een half uurtje naar hun school in de stad, terwijl er ook twee meisjes lopend en daarna met de bus naar de highschool in Kupang gaan. Ze hebben goede resultaten en zijn zich er terdege van bewust dat verblijf in het kindertehuis en het naar school kunnen gaan een grote kans voor hen is! Bijna alle kinderen gaan in de vakanties naar hun eigen

dorp en zo blijft gelukkig de band met hun eigen familie bestaan en hebben dezen vaak ook indirect baat bij het verblijf van hun kind in het kindertehuis.

De grote kinderen helpen de kleintjes en het is bijzonder te zien hoe dit bijvoorbeeld tijdens de maaltijden gebeurt. Het was echt genieten van de harmonieuze sfeer die er onderling heerst en heel mooi om te zien hoe de kinderen het vele werk, vooral in de groentetuin, met veel plezier doen. De tuin voorziet hen zelf van voedsel en soms kan er van de opbrengst worden verkocht, evenals van de sava (rijstveld) die twee keer de benodigde hoeveelheid oplevert. De kinderen krijgen drie keer een bord rijst per dag, met groenten en soms een stukje vlees of vis. Natuurlijk met water daarbij te drinken, heel belangrijk in dit hete klimaat.

Er werd volop gebouwd aan de nieuwe kleuterschool in de tijd dat wij er verbleven en als alles meezit is de officiële opening tegelijk met de kerstfeestviering samen met de ouders. Het geld voor de bouw is er gekomen door fondsenwerving in Nederland.

De aannemer heeft ook een betonvloer gestort als volleybalveld en de paar fietsjes die er zijn kunnen nu ook gebruikt. Eerder lukte dit niet omdat het terrein heel erg oneffen is.

Op een prachtige zondagmiddag hadden we "Boomfeestdag". Er werden verscheidene mangoboompjes geplant, o.a. eentje door mijn man Yme en eentje door een adviseur van het ministerie van landbouw op West Timor. Na dit gebeuren genoten we van een heerlijke maaltijd met groten en kleinen. De droom is dat de bomen na verloop van tijd veel vruchten dragen die verkocht kunnen worden en dat de inkomsten het

kindertehuis mee draaiende kunnen houden. Hetzelfde geldt voor de komkommers en de boontjes uit de groentetuin.

Er is ook een weefgroep ontstaan, waar de Timorese vrouwen hun prachtige volksmotieven weven voor wenskaarten die in Nederland verkocht worden, zodat de vrouwen beter in het levensonderhoud kunnen voorzien en hun kinderen naar school kunnen laten gaan.

We waren ook een dag en een nacht de gast van een familie hoog in de bergen. Een hartelijke welkomstceremonie viel ons ten deel en we kregen een handgeweven slendang met prachtige motieven en kleuren (die we mochten houden!) omgehangen, terwijl daarna de heerlijkste gerechten voor de gasten en bewoners van het huis klaar stonden.

Dat het geld van de sponsors en donateurs heel goed wordt besteed, hebben we nu met eigen ogen kunnen zien, maar vooral dat de kinderen kans op een betere toekomst hebben!

Jannie Hofstee